

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Bitvricen. Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20006

vestram gravasset Ecclesiam, qua gravata in ampliori numero non apparet. Datum Romæ apud sanctum Petrum XIII. Kalend. Maij, pontificatus nostri anno primo.

Scriptum est illis super hoc.

BITVRICEN. ARCHIEPISCOPO.

Epist. 117. Quod Episcopos ad aliam Ecclesiam transferre absque licentia Papæ non liceat.

NE si univ[er]sis univ[er]sa licerent, par videretur in singulis iurisdictione singulorum, & ex hoc Petri navicula sine remige fluctuaret, Dominus noster eam ad humani corporis similitudinem figuravit, ponens Romanam Ecclesiam caput ejus, & ad suum & ipsius obsequium ceteras secundum varia officia dignitatum ei pro membris adaptans; non ut omnia membra eundem actum haberent, sed dum permanerent in unius corporis unitate, sic ad implendam legem Christi alter alterius onera supporteret ut capiti suo, in quo est plenitudo sensuum, suis vicibus defervirent, nec ejus sibi officium alicujus præsumptionis audacia usurparent. Hujus autem Domini & magistri omnium magistrorum sancti patres diligentius attendentes, majores Eccl. causas, utpote cessiones Episcoporum, & sedium translationes, sine apost. sedis licentia fieri vetuere, ut ea quæ sola obtinet plenitudinem potestatis, de his disponderet, nec liceret alicui de episcopatu ad episcopatum sine ipsius auctoritate transire. Quod venerabilis frater noster Turonen. Archiepiscopus minus quam honori suo expediret attendens, posuit quodammodo sedem suam ad aquilonem, & pacis thalamum violavit, magistrum V. de Chymeleio, qui in Abrincen. Ecclesia electus fuerat, & per Metropol. suum postmodum confirmatus, in ea diutius ministraverat, in Andegaven. Ecclesiam transferre præsumens, & in ipsa Episcopum præter auctoritatem sedis apostolicæ consecrare; cum dubium esse non debeat quod post electionem & confirmationem episcopatus Abrincen. sacramentali conjugio fuerit alligatus, ac propter hoc, secundum Apostoli verbum, querere solutionem non debuit, nisi tantum ab eo quem illius constat esse Vicarium qui dicit in evangelio: *Quod Deus conjunxit, homo non separet.* Vnde idem quoque magister de Chymeleio hujus non est credendus præsumptionis immunis, qui sponte passus est

Vide Marcum lib. 7. De Concordia c. 26. §. 8.

taliter se transferri. Ne igitur tanta præsumptio remaneat impunita, & ex hoc accrescat aliis audacia delinquendi; fraternitati tuæ per apostolica scripta mandamus, quatenus, licet hoc factum videatur esse notorium, quod etiam ipsius Archiepiscopi nuncij non præsumpsere in nostra præsentia diffiteri, ad abundantiorum tamen cautelam inquisita diligentius veritate, si verum est quod asseritur, dictum Archiepiscopum à confirmatione & consecratione Episcoporum, memoratum vero V. à pontificalis officij executione, donec super hoc aliud statuamus, omni contradictione & appellatione cessante, auctoritate nostra suspendas. Inquiras præterea sollicitius veritatem, si venerabilis frater noster Rothomagen. Archiepiscopus dictum V. ut sic transiret, absolvit, quamvis hoc ipsum non videatur aliqua posse tergiversatione celari, cum ipsius nobis literæ fuerint præsentatæ, per quas eum liberum & absolutum ad regimen Andegaven. Ecclesiæ transmittat. Et si præmissis veritas suffragatur, eundem Archiepiscopum pari pœna cum alio percellere non omittas, ne sit immunis à pœna, qui non est alienus à culpa. Sicut enim aliorum jura volumus illibata servare, sic jura nostra nolumus violari; cum caritas exigit ordinata, ut post Deum primo nos ipsos, ac deinde proximos diligamus. Illud autem in defensionem erroris & excusationem excessus nemo debet inducere quod sanctæ memoriæ Pelagius Papa constituit, inquiring inter cetera: Si consecrandi Episcopi negligentia provenierit ut ultra tres menses Ecclesia viduata consistat, communionem privetur, quousque aut loco cedat, aut consecrandus se offerre non differat. Quod si ultra quinque menses per suam negligentiam retinuerit viduatam Ecclesiam, nec ibi nec alibi consecrationis donum percipiat; immo Metropolitanus sui iudicio cedat. cum rectè intelligenti dubium esse non debeat quin in alio casu loquatur; ne fortè quod est statutum ad pœnam, trahatur ad gratiam, si per hoc Metropolitanus liceret eum quem electum in Episcopum confirmaverat, ut ad majorem episcopatum transiret, absolvere. Sed & hujusmodi cessio, quæ potius est dicenda dejectio, non fit sine Romani Pontificis concessa licentia, cujus fines nemini licet excedere: qui per illam

constitutionem Metropolitanis indulsit ut eos qui consecrari contempserint, post præfinitum tempus ex illius constitutionis licentia possint deicere, ut nusquam de cetero valeant consecrari. Nec dicitur Eccle. viduata, quasi sponsum non habeat; sed quia cum sponsus ejus nondum sit consecratus, adhuc quoad quædam quasi viri manet solatio destituta. Ne verò novum aliquid super hoc statuere videamur, quod contra venerabilem fratrem nostrum Patriarcham Antiochenum & L. Tripolitanum dictum Episcopum in simili casu sedes statuit apostolica, præsentibus literis fideliter duximus exprimendum. ANTIOCHE-NO Patriarchæ &c. Cum ex illo &c. *Extat supra numero L I.*] L. dicto Tripolitano Episcopo. Cum ex illo &c. *Extat supra numero L I I.*] Datum Romæ apud S. Petrum V. Kalend. Maij.

E P I S C O P O , C A N T O R I ,
& magistro P. de Corbolio Parisiensis
Canonico.

Epist. 119.
V. Bernardus de
Insula in Cano-
nicatu Tornacensi per illos
defendatur.

CONFIRMATIONIS nostræ manum in his quæ per prædecessores nostros non sine maturitate consilij novimus instituta, necnon & ex eorum auctoritate pariter & mandato fortita sunt effectus debiti complementum, non tantum libenter apponimus, verum etiam in eos qui ad institutiones hujusmodi eludendas in contradictionis & rebellionis aculeum eriguntur, graviter, sicut tenemur, insurgimus ad vindictam, ut sic rebellium & superbiorum contumacitas elidatur, & Ecclesiæ Romanæ institutio, submoto cujuslibet temeritatis obstaculo, sua gaudeat libertate. Tenor siquidem literarum dilecti filij H. Decani Parisiensis, quas felicis recordationis Cælestino Papæ prædecessori nostro tanquam nobis directas accepimus, nos instruxit, quod mortuo in Vrbe bonæ memoriæ magistro Henrico de Sognies Canonico Tornacen. Ecclesiæ præbendam ejus dilecto filio Bernardo Clerico de Insula de sedis apost. benignitate concessit, eumque de ipsa per anulum propria manu investiens, præbendam ipsi confirmavit eandem. Super quo tam venerabili fratri nostro Tornacen. Episcopo quam dilectis filiis Decano & Capitulo Tornacen. districtè præcipiendo mandavit ut factum suum in hac parte irrefragabiliter observantes, præfatum

Bernardum in suum Canonicum admitterent & in fratrem; inhibens etiam illis ne ad præbendam illam aliquem alium in fratrem assumerent. Scripsit tam præfato Decano quam bonæ memoriæ P. Cantori Parisiensis cum districtione præcepti, ut eis in hujus mandati executione cessantibus, ipsi auctoritate apostolica suffulti, non obstante contradictione vel appellatione cujuslibet, quæ præmissa sunt exequi non tardarent, atque ipsum in possessionem præbendæ illius corporaliter inducentes, facerent cum nihilominus possessione quæta & integra fructuum perceptione gaudere. Eos insuper qui institutioni ejus ac investituræ tam solemniter factæ se ducerent opponendos, per districtionem ecclesiasticam sublato appellationis obstaculo compescentes, si quid fortè interim in ipsius Clerici præjudicium de illa fuisset præbenda statutum, penitus irritarent. Verum memoratus Decanus, sicut ei de ipsius rescripti auctoritate licebat, solus executioni horum diligenter insistens, non semel sed sæpius suis literis destinatis eo ordine, quo decebat, Episcopum & Capitulum attentè commonuit, ut præceptum apostolicum quantocius adimplerent, dictum B. qui de præbenda Tornacen. vacante per manum apostolicam, sicut dictum est, investituram acceperat, in choro & in Capitulo tam liberaliter quam libenter admitterent, & præbendæ fructus ex integro absque omni difficultate conferrent. Episcopus verò, licet sæpe tam literis quam viva voce commonitus ab eo, ut decuit, semper exhibuit se rebellem, nullatenus volens institutioni apostolicæ consentire. Sed tamen Parisiis veniens, cum prædictus B. vehementer instaret, præsentem te frater Episcopo, necnon & dilecto filio Abbate sanctæ Genovesæ procuratore ipsius Episcopi Tornacensis, cum multis aliis religiosis & honestis personis, post multas altercationes & rationes hinc inde propositas, de communi consilio magistrorum prudentium & jurisperitorum, qui vocati ad litem convenerant decidendam, cum allegationes prædicti Episcopi nullam vim aut vigorem haberent, sæpessatum B. auctoritate apostolica sententialiter in corporalem præbendæ illius possessionem induxit; eo modo laborans quod Decanus ipse totumque Capitulum Torna-